



AURELIA
BORZIN

Lumi paralele

linie dreaptă, îmi zic în sine ieșind pe ușa unui pretins democrat funcționar public, cu pârgii decizionale în mâini. Dar cel mai umilitor mi se pare faptul că trebuie să fac exerciții de performanță, asemenea unui acrobat pe sârmă – mintea lui subțire și... orizontală – să țină, să nu se rupă; să-i demonstrez că tinerii aceștia merită, că sunt o nișă în care investițiile se răscumpără în timp... dublu, triplu...; că tinerii aceștia sunt tineri (că... „iarba e verde”), iar elanul lor necesită a fi susținut, în modul cel mai real, financiar. Că de altfel, facem... metafore și nimic concret care ar mișca cu ceva lucrurile înainte. Mă îndrept spre serviciu și mă gândesc la adevărul teoriei lansate de scriitorul David Hilbet cu referire la „punctul de vedere”: *Fiecare om are un anumit orizont. Când se îngustează și devine „infințit de mic”, el se transformă în punct și atunci omul zice: „Acesta este punctul meu de vedere”.* Un punct fix și mort din cauza inflexibilității, îmi permit să-l completez pe Hilbet după cele discutate cu Domnu’ Director. Cu atât mai mult cu cât, ca să mă fac înțeleasă și să-i obțin solidaritatea, ar trebui să pășesc în genunchi, pentru că și *linia dreaptă*, și punctul care o susține nu se ridică mai sus.

Acesta este un pătrat, și încă unul, și încă, încă..., etichetez fără rezerve văzând grădinarul, portarul, carabinierii etc., cu gândirea lor robot, de executor. Figurile lor, cu ochii-abisuri de pe marginile cărora ai putea să vezi hăurile înspăimântătoare care sunt, asemenea găurilor negre de ozon, îmi amintesc de pepenii verzi care se cresc în forme pătrate astfel ca să fie mai lesne de ordonat „cuminți” în rânduri, unul peste altul.

Grăbesc pasul să ajung cât mai repede în redacție. Altfel risc să-mi pierd echilibrul... în această problemă de... geometrie. De pe cealaltă parte a străzii mă strigă din toți plămânii și îmi flutură exaltată din mâini o cunoștință declasată, care nu se mai încadrează în niciun standard... geometric – o jerbă pirotehnică suficientă a fi atinsă cu un capăt de scanteie pentru a o dinamita într-un imprevizibil și spectaculos foc de artificii. Aleargă traversând printre mașini. O tipă al cărei breton oranj și coamă violetă,

al cărei tatuaj pe umeri și piercing în buric, cu siguranță, te-ar fi dus cu gândul la volumul „Vechi tradiții românești”: *În unele locuri, de Ispas se taie mieii și se înseamnă vitele cu vopsea pe blană, cu creștături pe urechi sau cu forța unei ștampile sau a unei dangale, instrumentul înroșindu-se în foc. Este ultima zi când credincioșii se salută cu „Hristos a-nviat!”. De altfel, în această zi oamenii spun „Hristos s-a înălțat!” și răspund „Adevărat s-a înălțat!”*

Chiar dacă s-ar părea că arhitectural Chișinăul este conceput, hai să-i zicem, după modelul tabletei de ciocolată: cu străzile și cartierele intersectându-se în unghiuri drepte, ceea ce ți-ar da o anumită siguranță, o apuc pe o scurtătură printre blocuri jerpelite care îmi amintesc de vreme de război.

Urc scările în grabă. Închid cu repeziciune ușa de la redacție, mă asigur că sunt singură și mă așez în fața computerului. Mă limpezesc ca o apă. Deschid fișierele cu proză, poezie, eseuri, articole publicistice de-ale tinerilor. Inexplicabil, dar am tendința de a raporta ceea ce citeșc la realitatea care mă înconjoară. Apoi îmi zic că nu ar trebui și eu, la rândul meu, să mă solidific într-o figură geometrică cu care să-i măsoar. Căci fiecare din ei vine cu propria lume, propria realitate și în momentul în care sunt ermetic închisă, reduc șansele de a ne mai înțelege și a comunica eficient. Pur și simplu, pășesc fără prejudecăți în fiecare text, cum aș păși într-o lume nouă. *Există lumi nesfârșite pe care fiecare dintre noi le creează...* Curios lucru – în unele texte găsesc reflectate ca într-o oglindă personajele pe care le-am întâlnit în drum spre redacție, altele – recuperând lumea reală – cu happy-enduri ca în producțiile cinematografice latino-americane, în altele – ..., altele – ... Și toate acestea, la un moment dat, încep să nu mai conteze. Căci peste texte planează ca o certitudine, ca o evidentă faptul că birocrății vin și se duc, dar tinerii sunt cei care „fac o lume să se rotească”.

În scurt timp verdele va păli definitiv, iar goli-ciunea copacilor ne va deschide poate și mai mult privirea...

